

LIVETS ORD

“Tilgiv din næste den uret, han begår, så vil også dine synder blive forladt, når du beder om det.” (Siraks Bog 28, 2).

I nutidens samfund, med meget uretfærdighed og vold, er 'tilgivelse' et svært emne. Hvordan tilgiver man én, der har ødelagt en familie, eller har begået frygtelige misgerninger? Og hvad stiller man op med én, som har såret ens liv, har skadet ens karriere, har givet tilliden et knæk?

En naturlig reaktion er at hævne sig, at gengælde ondt med ondt, dermed starter en nedadgående hadets og voldens spiral; samfundet bliver ødelagt, og gør livet bittert, relationer bliver forgiftede.

Guds Ord kommer derimod med et klart svar når det gælder konflikter: der er kun én vej, som er svær og kræver mod: *tilgivelse*.

Siraks bog taler om en israelit; en vis mand ved navn Jesus Sirak. I denne måneds Livets Ord, viser han hvor absurd det er, at bede Gud om tilgivelse, når man ikke *selv* tilgiver. I en anden gammel jødisk tekst kan man læse: “Hvem er det Gud tilgiver? Den, der selv tilgiver¹.” Jesus lærer os det samme i Fadervor: “ Forlad os *vor* skyld, som også vi forlader *vore* skyldnere”².

Også *vi* begår fejl og ønsker at få tilgivelse! Vi håber og beder om, at få en chance til at begynde på en frisk og at andre bliver ved med at have tillid til os. Hvis vi har det sådan, mon ikke andre har det på samme måde? Man skal jo elske sin næste som sig selv...

Chiara Lubich giver følgende kommentar til denne indbydelse til tilgivelse: “Det at

tilgive er ikke fortrængning, hvilket ofte består i ikke at se realiteterne i øjnene. Det at tilgive er ikke svaghed, altså det ikke at tage hensyn til en uretfærdig gerning af frygt for den stærkere, der har begået den. Det at tilgive består ikke i at tage det alvorlige som overfladisk eller tage det, der er ondt for godt. Det at tilgive er ikke ligegyldighed.

Det at tilgive er en viljesakt, der skaber klarhed og dermed frihed. Det vil sige at tage imod vort medmenneske, som det er, trods det onde det har gjort imod os. Ligesom Gud tager imod os syndere trods vore mangler.

Tilgivelsen består i ikke at gengælde en fornærmelse med fornærmelse, men at gøre som Paulus siger: “*Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode*” (Rom 12,21). Kun en tilgivende holdning, som altid fornyes, kan opretholde fred og enhed blandt menneskene. Vi skal gøre det til en vane altid at se dem med nye øjne, altid acceptere dem umiddelbart – selv når de ikke omvender sig.

I vil måske sige: “Men det er da svært!” Ja, det er det! Men det er også det skønne ved kristendommen. Det er ikke for intet at vi kan kalde os Kristi disciple! Mens han hang på korset bad han Faderen om at tilgive dem, som havde slået ham ihjel – og han genopstod.

Fat mod! Lad os begynde et sådant liv, som giver os en hidtil ukendt fred og glæde.”³

Kommentar fra pater Fabio Ciardi

¹ Jfr. Babyloniske Talmud, Megillah 28a.

² Matt 6, 12.

³ Chiara Lubich, *Costruire sulla roccia*, Città Nuova, Roma 1983, p. 46-58.